

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΑΔΑΣ

Συνιστάμενον υπό του Υπουργείου τής Παιδείας ως τό κατ' Εξοχήν παιδικόν περιοδικόν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρασχόν εἰς τήν χάραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καί υπό του Οἰκουγενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως ως ἀνάγνωσμα ἀριστον καί χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΗΛΩΡΤΕΑ
Ἑσωτερικῶς: Ἑτησίᾳ . . . 8, —
 Ἑξάμηνος . . . 4,50
 Τριμήνος . . . 2,50
 Ἀἰ συνδρομαὶ ἀρροῦνται τήν 1ην ἐκάστου μηνός.

Ἐξωτερικῶς: Ἑτησίᾳ φρ. χρ. 10, —
 Ἑξάμηνος » » 5,50
 Τριμήνος » » 3, —

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
 ἸΑΝΥΘΗ Τῶ 1879
 ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ
 Ἑσωτερικοῦ λεπ. 20. Ἐξωτερικοῦ φρ. χρ. 0,20.
 Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου, τιμῶνται ἑκαστον λεπ. 25 (φρ. 0,25).
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
 Ὁδὸς Ἐδριπέδου ἀρ. 33, παρὰ τὸ Βασιλικεῖον.

Περίοδος Β' — Τόμος 13ος Ἐν Ἀθήναις, 7 Ἰανουαρίου 1906 Ἔτος 23ον. — Ἀριθ. 6

Ο ΝΑΥΤΟΠΑΙΣ ΤΟΥ ΣΟΥΡΚΟΥΦ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Β'. (Συνέχεια)

"Ἐμειναν ἄφωνοι, δι' ὀλίγας στιγμᾶς, ἀπὸ τὸν θαυμασμόν των εἰς τὸ πτωχικὸν ἐκεῖνὸ σπίτι.

Αὐτοὶ αἱ σαραντα χιλιάδες φράγκων, τοῦ ἔπεσαν οὕτως εἰπεῖν ἀπὸ τὸν οὐρανόν, ἦσαν περισσῆ ὀλόκληρῃ δια τοὺς ἐξορίστους.

Ἡ κυρία Ἐρνάν δὲν ἠμπόρεσε νὰ κρατήσῃ τὰ δάκρυα τῆς. Τὴν εἶδαν τὰ παιδιὰ τῆς καὶ ἤρχισαν νὰ κλαίουσιν μαζὶ τῆς, τόσοσιν ὥστε ὁ Ἰακώβος Κλαβαγιάν, συγκινηθεὶς περισσότερον παρ' ὅσον ἤθελε νὰ φανῆ, ἐπροσπάθησε νὰ δώσῃ ἄλλην τροπὴν εἰς τὴν συνομιλίαν. Ἐβόναξε μὲ φαιδρὸν τόνον:

— "Ἄν ἡ παρουσία μου ἐδῶ προκαλῆ δάκρυα, δὲν ἔχω ἄλλο νὰ κάμω παρὰ νὰ φύγω τὸ ταχύτερον, δηλαδὴ ἀπόψε.

Ἡ ἀστεία αὐτῆ φοβέρα ἀπαπέφεραν ἀμέσως τὴν εὐθυμίαν.

Ὁμιλήσαν δι' ἄλλα πράγματα. Ἐβάλαν τὸν νέον καὶ ἀνδρείον θαλασσιγὸν νὰ διηγηθῆ τὰς περιπετείας του καὶ τὰ ἀνδραγαθήματά του. Αὐτὸς ὑπέκουσεν εὐχαριστικῶς καὶ ἐθάμβωσε τὸ ἀκροατήριόν του μὲ τὴν διήγησιν τῶν μυθικῶν ἀθλῶν τῶν καταδρομῶν.

Ὁ Γουλιέλμος τὸν ἤκουε, χάσκων, μὲ τὰ μάτια σπινθηρίζοντα. "Ὅλον τὸ σωματάκι του ἐφρίσταν. Ὁρμὴ ἀνδρείας ἐξέσπασεν εἰς τὸ βλέμμα του, εἰς τὴν στάσιν του. Ἐνίστε μονοσύλλαβα ἐπιφωνήματα ἐκφροῦσαν ἀπὸ τὰ χεῖλη του καὶ ἐξέφραζον εἰς τὸν διηγούμενον τὸ ζῶηρόν ἐνδιαφέρον, ποῦ εἰδείκνε τὸ ἀγοράκι διὰ τὴν ἀφήγησίν του, καὶ ἐσημείωναν τὰ παθητικώτερα ἐπιστάδια. Ποτὲ κανεὶς ἀφηγητῆς δὲν εἶδε τόσοσιν θερμὴν καὶ τόσοσιν εὐκρινῆ ὑπόδοχὴν τῶν λεγομένων του.

"Ὅταν ἐτελείωσεν, ὁ μικρὸς Οὐίλ ἀνεπήδησεν ὄρθιος, ἐπροξέ κυντὰ του καὶ τὸν ἀγκάλιασε περιπαθῶς.

— Θέλω καὶ ἐγὼ νὰ γίνω ναυτικὸς ὡς

ἐσὺς, κύριε Κλαβαγιάν, ναυτικὸς ὡς τὸν Σουρκούφ. Θέλω νὰ πολεμήσω μὲ τοὺς Ἀγγλοὺς καὶ νὰ φέρω τὴν μαμμὰ καὶ τὴν Ἄνναν πίσω, εἰς τὴν Βρετανίαν. Θέλω νὰ μὲ πᾶτε στὸν Σουρκούφ, θέλω γάρ θῶ μαζὶ σας.

Καί, ἐπειδὴ ἡ κυρία Ἐρνάν ἐρρηξεν κραυγὴν τρόμου καὶ ἀγωνίας, ἐξηκολούθησε:

— "ὦ! μὴν ἀνησυχῆς, μαμμὰ. Δὲν θὰ μὲ ἐμποδίσῃς βέβαια ἐεὺ, μία Βρετανίαν, γὰρ νὰ μὴ γίνω θαλασσιγός. Μὴ ληρο-

τὸν πατέρα σου; Τι θ' ἀπογίνωμεν, ἡ ἀδελφῆ σου καὶ ἐγὼ, δύο πτωχοῦλες χωρὶς προστασίαν, ἂν μᾶς ἀφίσῃς καὶ σὺ;

Ἄλλὰ ὁ Οὐίλ ἦτο ἐτοιμολόγος καὶ δὲν τοῦ ἔλειπε τὸ πνεῦμα:

— Μαμμὰ, ἀπήντησε, τί βοήθειαν εἰμυπορεῖ νὰ σοῦ δώσῃ ἕνα παιδί δέκα χρόνων εἰς τοὺς ἀγῶνας τῆς ζωῆς; Εἰμπορῶ ἕμεις εἰς αὐτὴν τὴν ἡλικίαν, ν' ἀρχίσω νὰ συνηθίσω εἰς τὴν πάλιν τῆς ζωῆς, καὶ νὰ γίνω ἄνδρας, ἀφοῦ περᾶσω ἀπὸ καλὸν σχολεῖον. Θὰ γίνω ὁ μαθητῆς τοῦ κ.

«Διέτρεξαν γρήγορα τὸ διάστημα...» (Σελ. 42, στ. α'.)

νῆς, καὶ ὅλας, ὅτι ὁ μπαμπᾶς ὁ ἴδιος ἔχει τάξην στὸν Σουρκούφ πῶς θὰ μὲ δώσῃ εἰς αὐτόν.

Δὲν ἔπρεπαν ἁμῶς νὰ ἐλπίζῃ τὴν ἀμείσον συγκατάθεσίν τῆς. Ἡ μητρικὴ καρδιά δὲν ἀποφασίζει τόσοσιν εὐκολὰ τὸν χωρισμόν.

Ἡ κυρία Ἐρνάν ἤρχισε πάλιν τὰ κλάμματα καὶ ἐρίλησε τὸν υἱὸν τῆς.

— Γουλιέλμε, τοῦ εἶπε, νὰ τὸ πιστεῦσω ὅτι ἀληθινὰ σκέπτεσαι νὰ φύγῃς ἀπὸ κοντὰ μας; Δὲν ἀρκεῖ τάχα ποῦ ἐχάσαμεν

Κλαβαγιάν, ὁ ναυτοπαῖς τοῦ Σουρκούφ.

— Ὁ ναυτοπαῖς τοῦ Σουρκούφ! ἐπανάλαβεν ἡ κυρία Ἐρνάν, ὡς ὀρηνώδης ἠχώ.

Κάποιος ἄλλος παρενέβη, καὶ ἀνέλαβε τὴν ὑπεράσπισιν τοῦ Γουλιέλμου. Ἦτο δὲ ὁ ἄλλος αὐτός, ἡ ἀδελφῆ του.

— Μαμμὰ, εἶπε μὲ ἀποφασιστικὸν τόνον ἡ Ἄννα, γομίζω πῶς ἔχει δίκαιον ὁ Οὐίλ καὶ πῶς, ἂν ἀρχίσῃ ἐνωρίς, θὰ γίνῃ γρηγορώτερος ἄνδρας. Δι' αὐτὸ εἶμαι τῆς γνώμης νὰ τὸν ἀφίσῃς ν' ἀκολουθήσῃ τὸν κ.

Κλαβαγιάν, αν ο κ. Κλαβαγιάν δέχεται να επισφραγισθῆ με την φροντίδα του.

—Βεβαίως, τον καιρόν εγώ επάνω μου, είπα με σοφιστήν ύφος ο Ίακωβος. Καί, επειδή ομιλείτε τόσο σοβαρά, μικρούλα μου ήρωίς, σάς δηλώνω ότι, μόλις φθάσετε εις ηλικίαν γάμου, θα έλθω να σάς ζητήσω από την κυρίαν Τερναν. Έλπίζω ότι η μητέρα σας δεν θα με απορρίψη...

—Ούτε εγώ! ανέκραξεν ασυλλόγιστα η μικρούλα.

Κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον ἀπεφασίσθησαν εἰς μίαν καὶ τὴν αὐτὴν ἑσπέραν, τὸ μέλλον στάδιον τοῦ Γουλιέλμου καὶ οἱ ἀρραβῶνες τῆς ἀδελφῆς του Ἄνας. Ὁ Πατρικίος Ὁ-Δονόβαν ἦτο παρὼν ὡς μάρτυς.

Ὁ κ. Κλαβαγιάν ἐμεινεν ἕνα μῆνα, φιλοξενούμενος ὑπὸ τῆς οἰκογενείας Τερναν. Εἰς αὐτὸ τὸ διάστημα, συχνὰ ἐπήγεινε κ' ἐκνηνοῦσαν εἰς τὰ δάση. Ἐπειτα ἀνεχώρησε μαζί με τὸν μικρὸν Γουλιέλμον.

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ' ΤΟ ΠΡΩΤΟΝ ΜΑΘΗΜΑ

Ὁ ἀποχαιρειτὸς ὑπῆρξε σκληρότατος, καὶ τὰ δάκρυα τοῦ μικροῦ Οὐίλ δὲν ἤσαν τὰ ἐλιγώτερον πικρά.

Τὴν στιγμὴν ποῦ ἐπρόκειτο ν' ἀρξίσῃ τὸ τραγὸν στάδιον τῆς ἐκλογῆς του, ἡ σὰρξ ἐφάνη ἀσθενής· ἡ καρδιά του ἐπαπαράχη μετ' ἡδέαν, ὅτι ἄφινε τὴν μητέρα του καὶ τὴν ἀδελφὴν του κ' ἔφευγεν. Ἡ ἀπόφασίς του ὅμως ἦτο κατωμένη. Κοτείνισσε τὴν τελευταίαν του ταρχήν, ἰδίως εἰαν ἡ ἀδελφὴ του, σφογγίζουσα τὰ δάκρυά της, τῷ εἶπε:

Ἐκνηνοῦσαν εἰς τὰ δάση... (Σελ. 42, στ. α')

—Οὐίλ, μετὰ πένθη εἶπ. θά εἶσαι ἀνδρας. Τότε θά εἶνε ἡ ὥρα νὰ ἔλθῃς νὰ μᾶς εὕρῃς. Μὴν ἐδ' ἡσυχονήσῃς.

—Κανείς δὲν θά τὸ λησμονήσῃ, εἶπεν ὁ Ίακωβος ἐπιθέτων ἕνα φίλημα εἰς τὸ μέτωπον τῆς μικρούλας. Ἄς μείνῃ καλὸν καὶ τὸ ἰδικὸν σου μνημονικόν, γλυκειά μου ἀρραβωνιαστικῆ...

Ἐπετείνων τὴν ἀναχώρησιν διὰ νὰ συντομεύσουν τὴν θλίψιν τοῦ ἀποχωρισμοῦ.

Ὁ Ίακωβος εἶχε κρατήσῃ δύο ἄλογα καὶ μισθώσῃ ἕνα ὄχητόν. Διέτρεξαν γρήγορα τὸ διάστημα ἕως τὴν Μεδράς.

Ἐκεῖ ἐβόησαν τρεῖς Γάλλοι αἰχμαλώτους, ἀπὸ τοὺς ὁποίους οἱ δύο ἦσαν παλαιὴ ναῦται, ποῦ εἶχαν ἀσπρίσῃ εἰς τὴν ὑπηρεσίαν. Εἰς τὴν νεότητά των εἶχαν γνωρίσῃ ἕνα ἀπὸ τοὺς ἀνδρειότερους προμάχους τῆς Γαλλίας, τὸν ναύαρχον Σουφρὲν. Ἀργότερα εἶχαν ὑπηρετήσῃ ὑπὸ τὰς διατάγας τοῦ Λαβουρδοναί. Ὁ Ίακωβος τοὺς ἐπρότεινε νὰ τοὺς φέρῃ εἰς

τὴν πατρίδα των ἢ τοῦλάχιστον ἕως τὴν νήσον Βουρβόνα. Καὶ ἡ πρότασις του ἐγένε δεκτὴ μετ' ἔνθουσιασμοῦ.

Ἐξήτασαν λοιπὸν ἕμψαν πῶσον πλοῖον ἐπρόκειτο ν' ἀποπλεύσῃ, κ' ἐκράτησαν πέντε θέσεις εἰς ἕν ἱστιοφόρον, τὸ ὁποῖον εἶχεν νὰ μεταφέρῃ φορτίον ξύλων τικ εἰς τὴν Εὐρώπην. Ἐναγκάσθησαν ὅμως νὰ διαμείνουν ὀλίγον καιρὸν εἰς τὴν ἀγγλικὴν πόλιν, ἕως ὅτου τελειώσῃ ἡ φόρτωσις. Ὁ Ίακωβος Κλαβαγιάν, ἐξ αἰτίας μάλιστα τῆς σήμης διὰ τὴν ἀνδρείαν του, ἔτυχε μετὰ ἄλλων τιμῶν ἕκ μέρους τῶν ἑσθράν του. Ὅλοι ἤθελαν νὰ ἰδοῦν καὶ νὰ γνωρίσουν τὸν ἐνδοξον ὑποτακτικὸν τοῦ νέου καταδρομῆως, ποῦ εἶχε προξενήσῃ τόσον τρόπον εἰς τοὺς βασιλεῖς τῶν θαλασσῶν.

Τὴν παραμονὴν τοῦ ἀποπλεύου, ἀνθ' οἱ πέντε ταξειδιῶται ἐτακτοποιήσαν τὰ λιτότατα πράγματά των, ὁ κυβερνήτης τοῦ ἐτοιμαζόμενου πρὸς ἀναχώρησιν σκάφους ἦλθεν ἀπορροδοῦντες εἰς τὸ ξενοδογεῖον, ὅπου κατέλυεν ὁ μαρκήσιος.

Ὁ φίλος μας ἠρόρησε πολλὴ μετ' αὐτὴν τὴν ἀπρόοπτον ἐπίσκεψιν.

—Κύριε, τοῦ εἶπεν ὁ Ἄγγλος, ἔρχομαι νὰ σᾶς φέρω πίσω τὰ χρήματα, τὰ ὁποῖα μοῦ ἐδώσατε διὰ τὸν ναυλὸν σας.

—Πῶς; ἀνεφώνησεν ὁ Ίακωβος. Τί σημαίνει αὐτὸ τὸ ἔξαυτικόν;

—Σημαίνει ὅτι ἦλθαν γράμματα ἐπίσημα ἀπὸ τὴν Εὐρώπην, ὅτι ὁ πόλεμος ἐξανάρχισε μετὰ τῶν Ἀγγλίας καὶ Γαλλίας καὶ ὅτι, ἐπομένως, ἐγὼ δὲν εἴμφορᾷ νὰ σᾶς μεταφέρω ἔξω ἀπὸ τὰς Ἰνδίας, ὅπου ἀπὸ τώρα εἰσθε αἰχμαλωτοί.

—Ἀλλὰ, παρετήρησεν ὁ Κλαβαγιάν, ἡμεῖς ἔχομεν ἐλευθερωθῆ κατὰ τὸ διάστημα τῆς εἰρήνης. Δὲν εἶνε λοιπὸν δυνατόν νὰ γίνῃ αὐτὴ ἡ παρασπονδία καὶ νὰ μᾶς κρατήσουν χωρὶς νὰ θέλωμεν.

Ὁ πλοίαρχος ἔκαμε μίαν χειρονομίαν ὑπεκφυγῆς καὶ εἶπεν ἐπὶ τέλος:

—Αὐτὸ δὲν ἀρῶρᾷ ἐμέ. Ἄπειθυθήτε εἰς τὸν διοικητήν.

Ὁ μαρκήσιος ἔσπευσε νὰ ἰδῇ τὸν λόρδον Βλάκγουδ, ὁ ὁποῖός ἦτο διοικητῆς εἰς τὴν Μεδράς.

Τὸν ὑπεδέχθησαν φιλοφρονέστατα.

—Κύριε μαρκήσιε, τοῦ εἶπεν εὐγενέστατα ὁ λόρδος, ἡ λέξις «αἰχμαλωτοί» εἶνε πραγματικῶς ἀκατάλληλος. Εἰσθε ἐλεύθεροι νὰ πηγαίνετε ἔπου θέλετε, εἰς ὅλην τὴν ἑκτασιν τοῦ Ἰνδοστᾶν. Ἀλλὰ δὲν πιστεύω ν' ἀπαιτήτε νὰ θέσῃ ἡ Ἀγγλία εἰς τὴν διάθεσίν σας τὰ πλοῖά της διὰ νὰ σᾶς φέρῃ εἰς τόπον, ὅπου τὸ πρῶτόν σας ἔργον θά εἶνε, δὲν ἀμφιβάλλω, νὰ λάβετε πάλιν τὰ ὄπλα ἐναντίον της.

—Λόρδε μου, ἀπήντησεν ὁ Ίακωβος, ἔχω ἐλευθερωθῆ ἀπὸ τὴν αἰχμαλωσίαν, καὶ ἡ ὄχι; Ἄν νά, καὶ αὐτὸ δὲν τὸ ἀμφισβητεῖτε, ἔχω τὸ δικαίωμα νὰ ἐξέλθω ἀπὸ τὸ ἀγγλικὸν ἔδαφος, καὶ σεις πλέον λάβετε τὰ μέτρα σᾶς νὰ με καταδιώξετε, μόλις ἐξέλθω, καὶ νὰ με ξαναπιάσετε, ἀν ἤμπορέσατε.

—Ὁ συλλογισμὸς σας εἶνε ὀρθότατος. Ἀλλὰ, ἀπὸ φιλίαν πρὸς εἰς, καὶ διὰ νὰ σᾶς ἀπαλλάξω ἀπὸ τοὺς κινδύνους καὶ τὰς ἐνοχλήσεις αὐτῆς τῆς περιπετειᾶς, προτιμῶ νὰ σᾶς κρατήσω πλησίον μου. Περιττόν δὲν εἶπὼ ὅτι θά κἀμωμεν ὅλα τὰ δυνατὰ μᾶς διὰ νὰ καταστήσωμεν ἡπιωτέραν τὴν αἰχμαλωσίαν σας. Ἐγὼ διατάξῃ νὰ σᾶς ἐτοιμάσουν ἕν διαμέρισμα εἰς τὸ μέγαρον τοῦ διοικητηρίου, θά σᾶς φιλοξενήσω ἐγὼ, καὶ ἡ λαίδη Βλάκγουδ θά τὸ θεωρήσῃ εὐτύχημά της νὰ σᾶς δέχεται εἰς τὰς αἰθούσας της.

Ὁ Κλαβαγιάν ἐχαίρεισεν εἰρωνικῶς τὸν Ἄγγλον.

—Μυλόρδε, αὐτὰ τὰ μέτρα σας μοῦ ἐνθουμίζου τοὺς καιροὺς τοῦ βασιλέως Λουδοβίκου ΙΓ' καὶ τοῦ Σουφρὲν. Ὁ πατέρας μου, καλὸς εὐπατρίδης καὶ αὐτός, εἶχε τότε τὴν τιμὴν, μ' ὅλην τὴν περιωρισμένην περιουσίαν του, νὰ φιλοξενήσῃ ἕνα Σκῆτον συνταγματάρχην, αἰχμαλωτισθέντα εἰς τὴν μάχην τῆς Οὐεσσάν. Βλέπω ὅτι εἰσθε ἀναξίος τῆς παλαιᾶς γαλλικῆς ἀπορροσύνης καὶ σᾶς συγχάριον. Ἀλλὰ ἠκούσατε ποτὲ νὰ ἔχη ἐξήμερωθῇ κανένα χελιδόνι μέσα στὸ κλουβί, χωρὶς νὰ παραβιάσῃ τὰ κανόνια τῆς φυλακῆς του;

—ὦ! ὦ! κύριε μαρκήσιε, ὀνομάζετε φυλακὴν τὴν κατοικίαν τοῦ διοικητοῦ τῆς Μεδράς, καὶ ἡ λαίδη Βλάκγουδ δὲν σᾶς φαίνεται καλὴ παρὰ διὰ νὰ κάμνῃ τὴν δεσποσύλακα; Ἐπερίμενα κατὰ καλλίτερον ἀπὸ τὴν ἀπορροσύνην ἐνὸς Γάλλου ἱπποτοῦ.

Ὁ Κλαβαγιάν ἐξέσπασε στὰ γέλια:

—Λόρδε μου, εἶπε, πάντοτε βγαίνει κανεὶς ὠφελιμμένος ἀπὸ τὴν συνομιλίαν σου, εἰς τὰ Νιελγέρρια, καὶ θά ξαναβάλωμεν εἰς ἐνέργειαν τὰ σχέδιά μας, μόλις εὕρωμεν τὴν εὐκαιρίαν. Ἐλπίζω νὰ μὴν πολυαργήσῃς...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Δύο γονδρά δάκρυα ἐκυλιόντο εἰς τὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ.

(Ἐπταὶ συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πιέρου Μασί.)

—Παῖδι μου, τοῦ εἶπε, συμβαίνουν ἀπρόοπτα πράγματα. Ὁ πόλεμος ἤρχισεν πάλιν, καὶ ὁ πλοίαρχος ποῦ ἐπρόκειτο νὰ μᾶς φέρῃ εἰς τὴν Γαλλίαν, ἀρνεῖται τώρα νὰ μᾶς δεχθῇ εἰς τὸ πλοῖόν του· ἀναγκάζομαι λοιπὸν νὰ μείνωμεν ἐδῶ.

Ὁ μικρὸς ἠτένεσε τὸν νέον μετὰ βλέμματα πλήρη ἀπογοητεύσεως.

Εἰς τὰ βλέμματα ἐκεῖνα ἐξωγραφίσθητο συγχρόνως καὶ ἡ στενοχωρία του, τὴν ὁποῖαν ἐπρόκαλεσε ἡ εἰδησις ἐκείνη, καὶ ἡ δυσπρόσπευσις του, διότι ἐβλέπε τόσο ἀπαθῆ τὸν ἄνδρα, τὸν ὁποῖον εἶχε θεωρήσῃ ἕως τότε ὡς τὸν ἀδραματιώτερον τῶν ἡρώων τῆς Γαλλίας, ὡς τὸν ἀγριώτερον λάτρην τῆς ἐλευθερίας, ὡς ἄνδρα προτιμῶντα τὸν θάνατον παρὰ τὴν σκλαβίαν.

Ὅλα αὐτὰ ὁ Κλαβαγιάν τὰ ἀνέγνωσεν εἰς τὰ φέγγερά μάτια τοῦ μικροῦ Οὐίλ.

Ἐσθάνθη κάποιαν ταπεινώσιν ἐνώπιόν του, καὶ ἂν νὰ ἐμαστιγώθη τότε ὁ πόθος τῆς ἀνεξαρτησίας, διὰ νὰ ἐξγερευθῆ μέσα του καὶ νὰ τὸν κάμῃ νὰ ἐπιστεύσῃ τὴν ἀπόπειραν τῆς ἀποδράσεως.

Ἦτο ὁμοῦ ἄνθρωπος μεγαλόκαρδος ἐκείνος ὁ Ίακωβος Κλαβαγιάν. Ἐσκέφθη ὅτι, ἂν εἶχε τὸ δικαίωμα, σκεδόν τὸ καθήκον, ν' ἀνακτῆσῃ βιαίως τὴν ἐλευθερίαν του διὰ νὰ ὑπηρετήσῃ καλλίτερα τὴν πατρίδα του, δὲν τῷ ἐπατρέπετο ὅμως νὰ παρασύρῃ εἰς τὴν κινδυνώδη ἐκείνην περιπέτειαν ἕνα παιδάκι ἐνδεκα μόλις ἐτῶν, τὸ ὁποῖον εἶχεν ἀσπασθῇ, οὕτως εἶπεῖν, ἀπὸ τὴν οἰκογενείαν του, καὶ ν' ἀρίσῃ μίαν χήραν χωρὶς τὸν υἱὸν της, χωρὶς τὸ στήριγμά της.

Εἶπε λοιπὸν, συγκρατῶν τὴν ἐπαναστατημένην ὑπερηφάνειάν του καὶ τὴν φιλικίαν τῆς φωνῆς του:

—Με αὐτὰς λοιπὸν τὰς συνθήκας, τὸ ἐγγόνις καὶ σὺ, εἶνε ἀνωφελές νὰ σὲ κρατῶν πλησίον μου καὶ νὰ σὲ ἀπομακρύνω ἀπὸ τὴν προσφιλεῖ σου οἰκογενείαν. Σκοπεῖω λοιπὸν νὰ σὲ φέρω πίσω εἰς τὴν μητέρα σου, εἰς τὰ Νιελγέρρια, καὶ θά ξαναβάλωμεν εἰς ἐνέργειαν τὰ σχέδιά μας, μόλις εὕρωμεν τὴν εὐκαιρίαν. Ἐλπίζω νὰ μὴν πολυαργήσῃς...

Δὲν ἠδυνήθη νὰ ἐξακολουθήσῃ. Δύο γονδρά δάκρυα ἐκυλιόντο εἰς τὰ μάγουλα τοῦ μικροῦ.

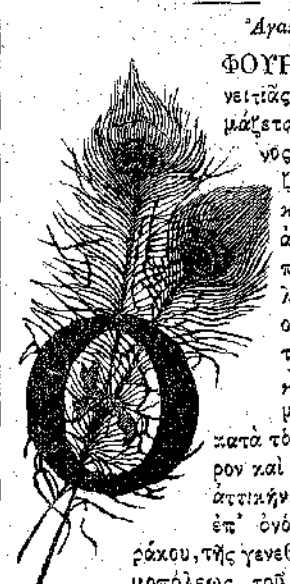
(Ἐπταὶ συνέχεια) ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ (Κατὰ τὸ γαλλικὸν τοῦ Πιέρου Μασί.)

ΑΛΗΘΕΙΑΙ

Ὅταν σᾶς πληγῶνῃ μία λόπη, ζητήσατε ἀμέσως τὴν αἰτίαν της καὶ θάνακαλύψετε ὅτι τὸ σφάλμα πάντοτε, ἀμέσως ἢ ἐμμέσως, εἶνε ἰδικόν σας.

Μάλλον αἱ μικραὶ θυσίαι παρὰ αἱ μεγάλαι ἀποδεικνύουν τὴν ἀγάπην. (Ἀπὸ τὰ Γνωμὰ τοῦ ΘΩΜΑΖΕΟΥ.)

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ Ο ΦΟΥΡΝΟΣ

Ἀγαπητοί μου, ΦΟΥΡΝΟΣ τῆς γειτονίας μας δὲν ὀνομάζεται ἀπλῶς φούρνος· δὲν ὀνομάζεται οὔτε κἀν κλιβανός ἐπὶ τὸ ἀττικῶν, ὁποῦ μερικὸι ἄλλοι· ἀλλ' ὅπως οἱ περισσότεροι τὸ τ' ἄσφραζετα Σιμιτοποιεῖον, μετ' ἑνὴν λέξιν κατὰ τὸ ἡμισὶν βάρβαρον καὶ κατὰ τὸ ἡμισὶν ἀττικῶν, καὶ τιμᾶται ἐπ' ὀνόματι τοῦ Συρράκου, τῆς γενεθλίου ἰσως κωμοπόλεως τοῦ φούρναρη.

Κοινὸς φούρνος, οὔτε μέγας, οὔτε μικρός. Ἐχει δύο πλατεῖα παράθυρα, τὰ ὁποῖα χρησιμεύουν ὡς προθήκη, ὅπου ὁ φούρναρης ἐκθέτει σωρηδὸν ὅλα τὰ προϊόντα τῆς τέχνης του, ἀπὸ τοῦ καθημερινοῦ ἄριου μέχρι τῶν Χριστοφώμων, καὶ ἀπὸ τῶν μεγάλων ἐπιτάξιμων μέχρι τῶν μικρῶν παζμαδιῶν. Αἱ προθήκαι αὐταί, ὑαλόφρακτοι ὅταν κάμνῃ κρύο καὶ ἀνοικταὶ ὅταν ὁ καιρὸς εἶνε καλός, παρουσιάζουσιν καίτοις ἄλλας διαφορὰς, ἀναλόγως τῶν ἡμερῶν τοῦ χρόνου καὶ τῶν ὥρῶν τῆς ἡμέρας. Τὸ πρῶν π.χ. εἶνε γεματὰ· ὡς τὸ μεσημέρι ἀδειάζουν τὰς Κυριακὰς καὶ τὰς ἐορτάς εἶνε πλουσιώτερα στολισμένα· ἀπὸ τὰς καθημερινὰς καὶ τὰς μεγάλας ἐορτάς ἡ ἀθονία καὶ ἡ ποικιλία τῆς παρατάξεως φθάνει πλέον εἰς τὸ κατακόρυφον.

Ἄλλ' ὁ φούρνος δὲν κάμνει μόνον ψωμιὰ καὶ σιμίτια. Ὡφνει καὶ φαγητὰ, φηγὴ ἀκόμη καὶ γλυκίσματα. Διὰ τοῦτο τὰς ἡμέρας καὶ τὰς παραμονὰς τῶν ἐορτῶν, ἡ κίνησις του εἶνε μεγάλη, καὶ ἡ ὄψις ἐξαιρετικῆ, καὶ ἡ ὄσμη γαρφαλιώτικῆ. Ὁ φούρνος γίνεταὶ τὸ κοινὸν μαγειρεῖον καὶ ζαχαροπλαστεῖον τῆς γειτονίας, ἀπὸ τοῦ ὁποῖου ἀκτινοβολεῖται ὀλόγυρα ἡ κνίσσα ὄλων τῶν φηγομένων γάλων (γεμιστῶν ἢ ἀδειανῶν), ἀρνῶν ἢ γηυρουνοπουλῶν τοῦ γάλακτος, καὶ ἡ εὐωδία ὄλων τῶν παστίτων, τῶν μπουρεκιῶν καὶ τῶν πηκτῶν. Παρατέρα, ἡ Ἐκκλησία τῆς γειτονίας, φωταγωγημένη καὶ μνηροστολόστος, πανηγυρίζει διὰ τὴν μεγάλην ἐορτήν. Ὁ φούρνος πανηγυρίζει ἐπίσης, ἀλλὰ μετ' ἰδικόν του τρόπον. Ἐκεῖ ἡ τρυφή καὶ ἡ σωτηρία τῆς ψυχῆς. Ἐδῶ ἡ τρυφή τῆς κοιλίας, ἡ ἀπόλαυσις τῆς γεύσεως. Καὶ εἰαν τελειώσῃ ὁ συνοστισμὸς εἰς τὴν ἐκκλησίαν, — κάποτε δὲ καὶ πρὶν τελειώσῃ, —

ἀρχίζει ὁ συνοστισμὸς εἰς τὸν φούρνον. Οἱ καλοὶ χριστιανοὶ ἔρχονται ἢ στέλνουν νὰ παραλάβουν ἀπὸ τὸν φούρνον τὰ γιουβέτια των, τὰ ταψιά των, τοὺς νταβάδες των, τὰς φόρμας των. Οἱ φημένοι γάλοι, πρὶν παρατεθεῖν εἰς τὴν ἐορτάσιμον τράπεζαν, περιφέρονται ἐν πομπῇ ὁδοποκλήτων πατατῶν εἰς τοὺς δρόμους. Κάποτε γίνονται λάθη, ἀλλὰ καὶ, συγχύσεις, φιλονεικίαι, μικροκαυγάδες. Ἀρκεῖ ἀπλῶς νὰ κυττάξῃ κανεὶς τὸ μεσημέρι εἰς τὸν φούρνον καὶ νὰ ἰδῇ τὸ πλῆθος ἐκεῖνο τῶν ταψιῶν, διὰ νὰ ἐθυμῆθῃ, ἂν τυχόν τὸ ἐληθρονήσῃ, ὅτι εἶνε ἐορτή. Ἀπαράλλακτα ὅπως τὸ ἐνθυμῆται ὅταν περῶ ἀπὸ τὴν Ἐκκλησίαν ἢ ὅταν ἀκούῃ τὴν φαίδραν καὶ ἐπιμονὴν κωδωνοκρουσίαν της. Κάθε μεγάλη ἐορτὴ εἶνε Ἐκκλησία καὶ φούρνος.

Τὸ περιεργὸν εἶνε ἔτι ὑπάρχουν πολλοὶ ἄνθρωποι ποῦ δὲν πηγαίνουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν· ἀλλὰ εἶνε πολλοὶ ὀλίγοι ἐκείνοι ποῦ δὲν χρησιμεποιοῦν διὰ τὴν ἐορτήν των ἕνα φούρνον. Καὶ πλοῖοι καὶ πτωχοὶ ἐπίσης θά ψήσουν. Εἰς τὸν φούρνον τῆς γειτονίας μας, π.χ. βλέπω νὰ ἔρχονται πτωχοὶ ἐργάται, διὰ νὰ παραλάβουν μόνον τῶν τῶ φητόν, — τὸ μόνον ἰσως ἐντύψωμα τῆς ἐορτῆς των, — καὶ μαζί με αὐτοὺς βλέπω ὑπηρετὰς πλουσιῶν οἰκαγενειῶν, αἱ ὁποῖαι ἐκτός τοῦ φητοῦ ἔχουν καὶ χιλιά ἄλλα πράγματα εἰς τὸ τραπέζι των. Ὅλοι αὐτοὶ ἀρᾷ γε ἀπήγαν τὸ πρῶν εἰς τὴν λειτουργίαν τῶν Χριστουγέννων ἢ τοῦ Ἁγίου Βασιλείου; Ἡ μήπως οἱ περισσότεροι ἐστηκόθησαν ἀργά, ἐπήγαν περιπατόν, ἔκαμαν ἐπισκέψεις κ' ἐγύρισαν τὸ μεσημέρι διὰ νὰ καθήσουν εἰς τὸ πλοῦστον καὶ τρυφήλον τραπέζι; Ναι, δυστυχῶς· εἰς τὸ πνεῦμα τῶν περισσοτέρων μας, μία μεγάλη ἐορτὴ συνδέεται περισσότερον μετ' ἡν τραπέζαν τοῦ φαγητοῦ παρὰ μετ' ἡν Ἁγίαν Τράπεζαν· περισσότερον μετ' ἡν φούρνον παρὰ μετ' ἡν Ἐκκλησίαν...

Εἰς τὰ παιδιὰ μου χρόνια, ἐνθυμοῦμαι, ἡ ζωὴ ἦτο κάπως διαφορετικῆ. Δὲν λέγω ὅτι καὶ ὁ φούρνος δὲν ἐπαίξε τότε τὸν ρόλον του· ἀλλὰ ποτὲ, τὴν ἐορτήν, δὲν ἐκαθήμεθα ἐν ἐντροφῆσμεν εἰς τὸν τραπέζιν, ἀν δὲν ἐπηγαίναμεν πρῶτα εἰς τὴν Ἐκκλησίαν. Ἦτο δ' ἡμᾶς τότε, διὰ μικροῦ καὶ μεγάλου, μία ὑποχρέωσις τὴσον ἐπιτακτικῆ, ὅσον καὶ οἰαδήποτε ἄλλη. Τὸ κώλυμα, τὸ ὁποῖον θά μᾶς ἔκαμνε νὰ μὴν ὑπάγωμεν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν, τὸ ἐθεωροῦσαμεν ὡς δυστύχημα, καὶ ἂν ἀκόμη ἦτο εὐτύχημα... Ἡ τρυφή τῆς ψυχῆς ἔσται εὐαίετο πολὺ ἀνωτέρα, πολὺ πλέον ἀπαιτήτερο, ἀπὸ τὴν ἰκανοποίησιν τῆς γεύσεως. Καὶ ἐωρτάζομεν τὰς μεγάλας ἐορτάς μας ὡς ἀληθινοὶ χριστιανοὶ, πρωτίστως διὰ τῆς Ἐκκλησίας. Τώρα φαίνεται ὁ κόσμος ἄλλαξε... Ποσα παιδιὰ ἔτυχε νὰ ἐρωτήσω τὰ Χριστούγεννα ἂν ἐπήγαν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν,

κ' έλαβα την απάντησιν «όχι», χωρίς κανένα διαταγμόν, χωρίς καμίαν έντροπήν, ως εάν ώρολογείτο ή απλουστέρα έλλειψις του κόσμου!... Αυτό δεν είνε σύμπτωμα λυπηρόν; Κάποια θρησκευτική αδιαφορία, ή οποία ήρχισε τα τελευταία χρόνια να παρατηρήται εις τας μεγάλας πόλεις, δεν είνε φαινόμενον που εμπορεί να δικαιολογήσῃ τας ζωηροτέρας ανησυχίας δια τὸ μέλλον τῆς κοινωνίας μας, τῆς φυλῆς μας, τοῦ ἔθνους μας; Ἐτύχε ποτέ ν' ἀκούσετε δια τοὺς Ἄγγλους, ὅτι προτιμοῦν νὰ μείνουν νησιῶται τὴν Κυριακὴν παρά νὰ μὴν ὑπάγουν εἰς τὴν Ἐκκλησίαν ἢ νὰ μὴ διαβάσουν Ἐυαγγέλιον; καὶ ἔτυχε ποτέ νὰκούσετε ὅτι δι' αὐτὸ ἰσαῖσα οἱ Ἄγγλοι εἶνε ὁ μεγαλύτερος λαός;

«Βασούπισε τὴν πένναν τοῦ εἰς τὴν γούναν τοῦ Μελάνη...» (Σελ. 44, στ. β')

πὼς εἶμαι σκουπιστήρι τῆς πέννας! Καὶ πραγματικῶς, ἐπάνω στοῦ γραφείου, ἐφαινότανε ὁ γατάκος μὲν ὡς ἄν φεύτινος γατάκος ἀπὸ μαῦρο βελούδο, μὲ γλωσσίσια ἀπὸ τούχα κόκκινη... Ἐ! τέτοιο σκουπιστήρι καθέναν θὰ τὸ ἐξήλευε. Ρωτᾶτε ἑμὸς καὶ τὸν κακόμοιρο τὸν Μελάνη!...

(Ἐπειτα συνέχεια)

Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΤΟ ΦΕΓΓΑΡΟΠΑΙΔΟ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Γ'. (Συνέχεια)

Πῶς ὁ δολοφόνος ἐφαναίσθη νὰ πετάξῃ τὸ σῶμα εἰς ἐκεῖνο τὸ χωράφι, ὅπου, ἐκτός ἀπὸ ἐξαιρετικὴν σύμπτωσιν, κανεὶς δὲν ἐπρόκειτο νὰ περάσῃ πρὸ τῆς ἐποχῆς τῆς συγκομιδῆς; ἐσυλλογίζετο ὁ Χάρδου. Μήπως ἦτο αὐτὸ ἡ ἐκδικησις κανενὸς ἀγρίου; Ἀλλὰ αἱ φυλαὶ τῶν Ἐρυθροδέρμων εἶχαν ἐκδιωχθῆ εἰς τὴν ἰνδικὴν χώραν. Κάπου-κάπου, ἐφαινότο ἀκόμη τοῦ ἐπερνοῦσαν μερικοὶ ἀγριοί, ἔλιγον ἐπιφοβοὶ ὅμως, — τὸσον τοὺς εἶχεν ἀποκτηνῶσῃ ἢ καταχορησις τοῦ «νεροῦ τῆς φωτιᾶς», ὅπως ἔλεγαν τὸ οἰόπνευμα εἶχαν καταγνήσῃ ἀληθινῶς ἱητιᾶνοί, προσπαθοῦντες ν' ἀνταλλάξουν ἰνδικὰ σανδάλια, ἢ χειροτεχνήματα στολισμένα μὲ πτερὰ καὶ χάνδρες καὶ νὰ πάρουν χρήματα ἢ μεθυστικά ποτά. Ὁ Ἰνδὸς ποῦ θὰ ἤθελε νὰ ἐκδικηθῆ τοὺς γονεῖς αὐτῆς τῆς μικρούλας, δὲν ὄφεινε ἀπειρακτὰ τὰ μαλλὰκια τῆς; θὰ ἐγδερνε τὸ κρανίον τῆς καὶ θὰ ἐκρεμοῦσεν εἰς τὴν ζώνην τοῦ τὰ χρυσὰ σκουρὰ τῆς.

Λοιπόν, τί ἄλλο; Ἐνῶ, ἀνεκάτευσεν εἰς τὸ μυαλό του αὐτοῦ τοὺς συλλογισμοὺς, ὁ Τζάκ Χάρδου ἀνεσῆκασε τὸ σωματάκι, τὸ ὅποιον ἦτο ψυχρὸν καὶ ἄψυχον. Ἐλεγε νὰ τὸ ἐνταφίσῃ εὐκρεπῶς εἰς μίαν γωνίαν, κάτω ἀπὸ ἓν ὠραῖον δένδρον, καὶ ἡ Μάγνη, ἡ κόρη τοῦ θὰ ἐδάκρυε διὰ τὴν μικρὰν ἀγνωστον.

Ἄραγε τὸν ἐσυλλογίζετανε ὁ Γάλας; Ἡ μήπως ἦτανε ἀρρωστος... Ἀλλὰ ποτέ δὲν ἐγίνετο λόγος γιὰ τὸν Γάλα. Κ' ἐπερνοῦσε ὁ καιρὸς... Ἐν τούτοις, ἀπὸ τὴν ἀντιπαθητικὴν καὶ καυσούφα αὐτῆς γυναῖκα, τὴν Ἀνέττα, ὁ Μελάνης ἐπροτιμοῦσε νὰ κάθεται μαζί μὲ τὸν κύριον Παλαιστομίδη, μ' ἔδλην τὴν ἀδιαφορίαν καὶ αὐτοῦ τοῦ κυρίου.

Ὁ σοφὸς τὸν ἄφινε κ' ἐκαθότανε κοντὰ του, ἐνῶ ἐγράφε τὴν «Ἱστορίαν τῶν Ἰσαύρων»· κάπου-κάπου ἀνεσήκωνε τὸ κεφάλι του κ' ἐκύτταζε τὸ γατάκι μέσα στὰ μάτια, ἐνῶ ὁ νοῦς του ἔτρεχε νὰ εἴρῃ τὸν αὐτοκράτορα Λέοντα τὸν Ἰσαυρον.

Ὁ καιμμένος ὁ Μελάνης ἦτανε τόσο λιμασμένος γιὰ χάδια καὶ ἀγάπες, ὥστε ἐθαρροῦσε τότε πῶς ὁ καινούριος ἀφεντικός του τὸν ἐκύτταζε μὲ ἀγάπην. Ἀλλὰ τὰ βάσανα καὶ οἱ καιμοὶ τὸν εἶχαν φρονιμέψῃ. Δι' αὐτὸ ἐκαθότανε φρόνιμα-φρόνιμα ἐπάνω στοῦ γραφείου, κ' ἐγλωφτότανε κ' ἐπλυνότανε γιὰ νὰ στολιζέται, κ' ἐφαινότανε τὸσον λυπημένος, ὥστε, ἂν τὸν ἐβλέπατε, θὰ ἐνομίζατε πῶς εἶχαν μαυρίσῃ αἱ τρίχεσ του ἀπὸ τὸ πένθος τῆς μαύρης καρδοῦλας του.

Μίαν ἡμέραν, ὁ κύριος Παλαιστομίδης, καθὼς ἦτανε βυθισμένος στὴν συλλογὴν καὶ τὴν μελέτην, ἐσκούπισεν, ἀπὸ τὴν ἀφηρημάδα του, τὴν πένναν τοῦ εἰς τὴν γούναν τοῦ Μελάνη. Αὐτὸ τὸ πράγμα τὸ ἐπῆρε κατὰ καρδία ὁ γατάκος μας.

— Ἀχ! Γάλα μου, χρυσὸ μου ἀδελφάκι! ἐσυλλογίσθη καταπιπραμένος νὰ γιὰ ποῖον ἄνθρωπον σ' ἐχωρίσθηκαί Αὐτὸς ὁ κακὸς ἄνθρωπος μὲ θαρρεῖ

ΓΙ' ΑΓΑΠΗ ΤΟΥ ΑΔΕΛΦΟΥ

(ἹΣΤΟΡΙΑ ΔΥΟ ΜΙΚΡΩΝ ΤΑΤΩΝ ΔΙΑ ΤΩΝ ΜΙΚΡΑ ΚΑΙ ΤΩΝ ΜΕΓΑΛΑ ΠΑΙΔΙΑ)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΣΤ'. Ο ΓΑΤΟΣ ΕΝΟΣ ΣΟΦΟΥ

Ἐπέρασαν πολλὰς ἡμέρας. Ὁ Μελάνης ἔμενεν ἀπορηγῶρτος· ἐπερνοῦσε τὸν λαπᾶ, ποῦ τοῦ ἐτοίμαζεν ἡ Ἀνέττα. Ἀ! τί ἀνοστος καὶ τί κακοχώνευτος ἦταν αὐτὸς ὁ λαπᾶς! Τοῦ τὸν ἔδιναν ἐκεῖ, μέσα σ' ἓνα πιάτο, χωρὶς ἓνα βλέμμα, χωρὶς ἓνα καλὸ λογάκι.

— Φᾶς, δὲν φᾶς, ἐμένα τὸ ἴδιο μοῦ κάνει!... Καλὴ-κακὴ, τροφή τελοσ πάντων γιὰ τὸ σῶμά του τοῦ ἔδιναν. Δὲν θὰ πέθαινε τῆς πείνας...

Ναί! ἀλλὰ ποῖος νὰ τοῦ δώσῃ τροφήν γιὰ τὴν καρδοῦλά του;... Ἐτέντωνε τὸ αὐτάκι του, ἔμα ὁ κύριος Παλαιστομίδης ἐτύχαινε κ' ἐπρόφερε τὸ δνομα τῆς ἀδελφῆς του, ἢ τῆς ἀνεψιᾶς του, τῆς μικρούλας κυρίας Ἰσμήνης. Πάντα ἐπερίμενε κ' ἐλαχταροῦσε νὰ μάθῃ νέα διὰ τὸ ἀδελφάκι του.

«Τί ἀνοστος αὐτὸς ὁ λαπᾶς!...» (Σελ. 44.)

εἰς τὴν σέλλαν, καὶ τότε τὴν ἐσῆκασεν εἰς τὴν ἀγκάλην του. Διηθῶνε τὸ ζῆδόν του μὲ τὰ κινήματα τῶν γονάτων του, καὶ αὐτὸ, πηδηκτό, ἔτρεφε μὲ ὄλην τὴν ταχύτητα πρὸς τὸ σπῆτι.

Ὁ σκύλος, ὅλος χαρὰ διότι ἀνελάλυσε τέτοιο κυνήγι, ἐχαροπηδόσασ, καὶ συγχρόνως ἐγαύριζε μὲ μικρὰ γαυγίσματα.

Τὸ σπῆτι τοῦ Τζάκ Χάρδου ἦτο εἰς τὴν κορυφὴν ἑνὸς μικροῦ δασομένου λόφου, κρυμμένο μέσα εἰς μίαν ἀληθινὴν φυλῆαν ἀπὸ πρασινάδα. Ἄν δὲν ἦσο προειδοποιημένος, ἤμποροῦσε νὰ περάσῃς εἰκοσι βήματα μακρύτερα, χωρὶς νὰ τὸ ἴδῃς. Ἦτο πολὺ περιεργὸν σπῆτι, ὅπως αὐτὰ ποῦ ἐκτίθων ἀλλοτε οἱ ἀποικοὶ τῶν Ἀπωτάτων Δυτικῶν Πολιτειῶν. Εἰς τὰ μέρη ἐκεῖνα δὲν εἶχαν οὔτε ἀρχιτέκτονας οὔτε κτίστας. Τὰ ξύλα ὅμως δὲν ἔλειπαν. Ἐκοῦσαν τὰ δένδρα καὶ τὰ ἐχώριζαν εἰς κυλινδρικά κομμάτια, σάν μεγάλες καὶ χονδρὲς φέτες. Ἐβαλαν αὐτὰ τα κομμάτια ἐπάνω εἰς τὰ ἄλλα κομμάτια, κ' ἐγέμιζαν τὰ διάμεσα χωρίσματα μὲ χῶμα ἢ μὲ μικρὰ πετραδάκια, δια νὰ σχηματίσουν τοὺς τοίχους· ἄφιναν δέ, ἐδῶ κ' ἐκεῖ, κάπως εἰς τὴν τύχην, ἀνοικτὰ διαστήματα, τὰ ὅποια ἐγίνοντο παράθυρα. Ἡ στέγη ἐσχηματίζετο ἐπίσης ἀπὸ ξύλα, ἀλλὰ κομμένα μὲ παχὺ στρώμα ἀπὸ βάλουος γῆς καὶ μὲ ὑπερδευμένα κλαδιά. Πολὺ συγχά, πρασινάδα, χορταράκια καὶ ἀνθὴ ἀκόμη ἐφύτρογαν ἐλεύθερα ἐπάνω εἰς αὐτὰς τὰς ἰδιορρόθμους στέγας.

Εἰς τὴν ἀρχὴν, ὁ ἐκχερωτῆς ἔμενεν εὐχαριστημένος μὲ μίαν καλύβαν, μὲ μίαν παράγναν, ὅπου κατέφευγε δια νὰ κοιμηθῆ ἢ νὰ προφυλαχθῆ ἀπὸ τὴν κακοκαιρίαν. Ἀργότερα, ὅσον ἐμεγάλωνεν ἡ οἰκογένειά του, ἡ καλύβη βαθυρόδον ἐγίνετο σπῆτι, πρωτογενὲς σπῆτι πάντοτε, ἀλλὰ ἄρκετὰ βολικόν. Τὸ πάχος τῶν τοίχων ἐξερράλιζε τοὺς ἀνθρώπους καὶ ἀπὸ τὸ κρύο καὶ ἀπὸ τὴν ζέστην ἔξ ἴσου.

Τὸ σπῆτι τῆς οἰκογενείας Χάρδου ἦτο πρότυπον εἰς τὸ εἶδός του. Ἡ καλύβη τῆς ἀρχῆς γρήγορα εἶχεν ἐξαφανισθῆ. Ὁ Χάρδου, ἄνθρωπος ἐνεργητικὸς, εἶχεν ἐπιτυχῶς εἰς τὴν μεγάλην ἐπιχειρήσιν του· εἶχεν εἰς τὴν ὑπηρεσίαν του πολλοὺς κῆλον-μπόις, ἐπιφορτισμένους νὰ βρῶσκουν καὶ νὰ φροντίζον δια τὰ ἀναριθμητὰ κοπάδια του. Με τὴν βοήθειαν αὐτῶν τῶν ἀνθρώπων εἶχε κτίσῃ ἀληθινὸ σπῆτι μὲ δύο πατώματα, πάντοτε κατὰ τὸν ἴδιον ἐκεῖνον ρυθμόν. Μία κοινὴ αἴθουσα, χρησιμεύουσα ὡς σαλόνι καὶ τραπέζαρια, κατελάμβανεν ὅλον τὸ μᾶκρος καὶ τὸ πλάτος τῆς οἰκοδομῆς· δύο θερμάστραι, ἢ μία εἰς τὸ ἓνα καὶ ἡ ἄλλη εἰς τὸ ἄλλο ἄκρον τῆς, τὴν ἐθέρμαιναν πλουσιοπάροχα. Εἰς μίαν γωνίαν, μία ὀρθοκατέβατη σκάλα ἔφερε πρὸς τὰ δώματα τοῦ ὑπνοῦ, τὰ ὅποια ἦσαν χωρισμένα ἐπάνω κάτω ὅπως τὰ ἀλογοστασια τῶν σταυλῶν.

«Ἀνεσῆκασε τὸ σωματάκι» (Σελ. 44, στ. γ')

«Τῆς ἔδειξε τὸ κοριτσάκι...» (Σελ. 45, στ. γ')

τερον ἦσαν προσδιορισμένοι διὰ τὴν ὑπηρεσίαν τοῦ σπῆτι. Ὅλα αὐτὰ ἐσχηματίζον σάν ἓνα χωριουδάκι ἄρκετὰ γραφικόν, εἰς τὸ μέσον τῆς πρασινάδας.

Χωρὶς νὰ εἶνε βουνοῦδος, ὅλος ἐκεῖνος ὁ τόπος ἦτο ἄρκετὰ ἀνώμαλος καὶ πολὺ εὐμορφος. Πράγμα δὲ σπάνιον εἰς ἐκεῖνα τὰ μέρη, ὅπου τὸ νερὸ πολὺ συχνὰ λείπει, ἓνα μικροῦτοκο ποταμάκι ἐπερνοῦσεν ἀνάμεσα ἀπὸ τὸ θάμνο. Τὰ βουνα ἐφαινότο πολὺ κοντὰ, ἂν καὶ ἦσαν εἰς ἄρκετὰ μακρινὴν ἀπόστασιν. Οὔτε ἓνα χωριουδάκι δὲν ἐσκιαγραφείτο εἰς τὸν ὄριζοντα, οὔτε ἔχνος πολιτισμοῦ δὲν ἐπάρσασε τὴν ἀπόλυτον γαλήνην τοῦ εὐραϊκοῦ. Ὁ πλησιέστερος σταθμὸς εὐρισματο εἰς ἀπόστασιν πολλῶν λευγῶν, καὶ ἀπετελεῖτο ἀπὸ ὀλίγα παλῆσκατα μόνον. Ἀκόμη μακρύτερα, πρὸς μίαν ἄλλην διεύθυνσιν, εἰς τοὺς πρόποδας τῶν βουνῶν, εὐρισματο ἐν ἄλλο μέρος, τὸ ὅποιον ἐγίνε τῆς μόδας τῶρα τελευταῖα, καὶ τὸ ὅποιον λέγεται Πηγὰι τοῦ Κολοράδου. Ἐκεῖ πηγάζουν οἱ ἀρρωστοὶ νὰ ἐπανορθώσουν τὴν ὑγίαν των, ἀναπνέοντες τὸν ἐξόχως ζωηρὸν καὶ καθαρὸν ἀέρα τῶν βουνῶν.

— Αἶ, αἶ! ἐφώναξε μὲ δυνατὴν καὶ ἠχηρὰν φωνὴν ὁ Τζάκ Χάρδου, ὅταν ἐφθασε πλησίον τῆς οἰκίας.

Ἐπειδὴ κανεὶς δὲν τοῦ ἀπήνησεν, ἐπῆδησε καταγῆς, μὲ μυριάς προφυλάξεις, κρατῶν πάντοτε τὸ παιδάκι ἀκίνητον εἰς τὴν ἀγκάλην του. Ἐγνώριζεν ὅτι ἡ γυναῖκά του ἦτο ἢ εἰς τὴν σπῆτιν τῆς ἢ εἰς τὸ κοτέτσι τῆς καὶ ὅτι χωρὶς ἄλλο ἢ μητέρα του μόνον εὐρισκετο εἰς τὸ σπῆτι.

Ἡ γρχὰ κυρία Χάρδου ἦτο λιγὰ καὶ κωφὴ. Μετ' ὀλίγον μία ἠλικιωμένη γυναῖκα, ὀφθαλμὴ, εὐδυτηνὴ καὶ ρωμαλέα ἀδμή, ἐνεφανίσθη. Ἡ γυναῖκα αὐτὴ

θὰ ἦτο πολὺ ὠραία εἰς τὴν νεότητά τῆς καὶ δὲν ἐφαινότο διόλου προωρισμένη γιὰ τὴν εἰς τὴν καλύβην ἑνὸς ἐκχερωτοῦ. Εἶχε τὸν ἀέρα μεγάλης κυρᾶς, μ' ἔλα τὰ μισοχωρικά τῆς ἐνδύματα.

— Τί τρέχει λοιπόν, Τζάκ; Ὁ υἱός τῆς τῆς ἔδειξε τὸ κοριτσάκι καὶ διηγήθη πῶς τὸ εὗρηκε.

— Πιστεύεις πῶς δὲν εἶνε πεθαμένο; — Εἶμαι βέβαιος. Ἀλλὰ εἶνε φόβος μὴ πεθάνῃ. Ἀπὸ τὴν κατάστασιν τῆς πληγῆς του, φαίνεται ὅτι τὸ ἐπέταξαν χθὲς εἰς ἐκεῖνο τὸ χωράφι. — Νὰ σκοτώσουν αὐτὸ τὸ ἄθω πλα-

ματάκι. — μα πώς θα βαστούσαν ή καρδιά τους ;...

Η κυρία Χάρδν εφώναζε την μόνην υπερέρτριαν ή όποιαν εύρίσκετο εις την κουζίαν, και την διάταζε να ζεστανη νερό διά λουτρόν. "Επλυνεν απαλά την πληγήν, ή όποια δεν είχε πολύ βάθος, και παρετήρησεν ότι άλλη πληγή δεν υπήρχεν. "Ενώ έβαζε το κορτσάκι εις το κρεβάτι, ειπεν εις τον υιόν της.

— Δεν πιστεύω να ήτο έγκλημα, Τζάκ. Φαίνεται ότι συνέθη δυστύχημα, κάποιος φοβερός κτύπος...

— Είνε να χάση κανείς τον νού του, άπληγησεν ο υίός της. "Αλλως τε, άν κατορθώσωμεν να το σώσωμεν, θα μάς διηγηθή μόνο του τι συνέθη. Δεν είναι κανένα μωρουδάκι! Θά είνε ένένα ζωσ δέκα έτών...

"Αμα ζίδεν ότι το παιδάκι εύρίσκετο εις καλά χέρια, ο κύριος του άντρου εύανάφυγε με το άλογό του, με ταχύτητον καλπασμόν, διά να κερδίση τον χαμένο καιρόν του.

Τό λουτρόν που ήτο θερμότατον, σιναιπισμοί εις τα πόδια, και πανιά με δροσρό νερό εις το κεφάλι, όλα αυτά άνευζωγονήσαν λιγάκι την κυκλοφορίαν. Μετ' όλίγον ή κυρία Χάρδν με συγκίνησιν πολλήν παρετήρησεν ότι το πρόσωπον, που ήτο άσπρο σαν το κερι, ήρχισε σιγά-σιγά να παίρνη τό χρώμα της ζωής. "Ισως θα κατώρθωθε να σώση τό παιδάκι! "Ο άγων άναντίον του θανάτου φαγατίζει τον άνθρωπον, και όταν άκόμη πρόκειται, όπως εις αυτήν την περίστασιν, να σωθή ένα άγνώστο κοριτσάκι.

Η κυρία Χάρδν εξήτασε με πολλήν προσοχήν τό κουρελιασμένο ύποκαμισάκι, ζητούσα να εύρη την μάρκαν' είχαν εξαφανισθή τα γραμμάτια. Τό ύποκαμισάκι εκείνο, από έλλειπτήν ματίσταν καμωμένο, την έλαμνε να συλλογίζεται. Διάτι να είναι έτσι σχισμένο; Η μεταξωτή καλταίτσα και τό πακουτσάκι ήσαν άδικτα' ή καλταίτσα δεν ήτο μακαρισμένη. Η κυρία Χάρδν τα εφύλαξεν έλα έπιμελώς.

Μετά μίαν ώραν, ή "Ιουλιέττα έστρεψεν από τό άλλο πλευρόν και άφισεν ένα βογγητό. Η κυρία Χάρδν έπρόφρασε τότε να ξεσηφίη τα δόντια της, τό όποϊον δεν είχε συνηθί άκόμη να κάμη, και έσταξεν εις τό στόμα της μερικās σταγόνας ρακής με νερό. Μετ' όλίγον τό κορτσάκι ήνοιξεν έντελώς τα μάτια του και έψιθύρισεν όλίγας λέξεις, πως όποιās ή "Αμερικανίς δεν ένόησε.

Τό σματάκι του δεν ήτο πικρόν παγωμένο. Απ' έναντίας ίσχυρότατος πυρετός έφανερώθη.

Διά να εύρον ιατρόν, έπρεπε να υπάγουν πολύ μακράν. "Αλλως τε, εις εκείνην την οικόγένεσιν, δεν έπιστευαν πολύ εις την ιατρικήν και καθόλου εις τούς άτρούς. Η κυρία Χάρδν ήτο έυθερμος

οικαώτης της όμοιοπαθητικής μεθόδου. Με τά γιατρούσει της είχε νοσηλεύση και θεραπεύση όλην την οικογένειαν, τριάντα τόσα χρόνια, και τό κάτω της γραφής, ή οικογένεια δεν είχε πάθη τίποτε με αυτήν την θεραπευτικήν.

"Εμέτρησε λοιπόν τούς σφυγμούς της μικρούλας, και διεγνώσεν ότι τά πράγματα ήσαν σοβαρά. Ηύξησε τās τακτικές της δόσεις και ήλιλαξε χωρίς διακοπήν τά πανιά τά βρεγμένα με κρύο νεράκι. Η "Ιουλιέττα τότε ήρχισε να όμιλή και να λέγει, χωρίς να σταματήσει, κ' έκτυπούσε τά χέρια της, κ' έγύρευε να πηδήσ η από τό κρεβάτι. Η νοσοκόμος της έκοιτάζε πολύ διά να την κρατή σκασιμένην και πλαγιασμένην. "Επάσχιζε να έννοήση μερικās λέξεις από τα τρελλά παραμιλητά. "Αδύνατον όμως' δεν ένγνώριζε τά γαλλικά.

("Επειτα συνέχεια) Ν. ΠΟΡΙΩΤΗΣ (Κατά τό γαλλικόν της Κας "Ιωάννας Μαυρό).

ΤΑ ΔΥΟ ΟΝΕΙΡΑ

Τι ώραία που είνε στην έξοχή! Τα δενδράκια του κήπου έφέρρασε όλοκαίνουργα φύλλα' ο σούρανης, πλυμένος από την βροχούλα, έπήρε τό γλυκό των όνειρων χρώμα. Κ' εκεί ψηλά—πολύ ψηλά και μακρυά—τά σπουργιτάκια τρίζουν τον κνηνητό, λουσιμένα με φώς, έλεύθερα μέσα στον έλευθερο άέρα.

Κάθεσαι ο γέρο-δάσκαλος, ο Σόφων, και κάμνει μάθημα εις τό μικρό βασιλόπουλο, τον Νίον. Και στα θλιμμένα μάτια του μικρού, και στα άσπρη μάτια του γέρου, περνούν έπίσης όράματα, που μοιάζουν με πουλάκια που πετούν. "Αλλά δεν γλαρώνουν για τά ίδια πουλάκια τά μάτια των ό σοβαρός δάσκαλος και τό μικρό βασιλόπουλο.

Κάτω από τά κατσοφισμένα φρύδια του, ο κήρ-Σόφων κυττάζει τά βασιλικά έμβήματα, τό στέμμα, τό σκήπτρον και τό ξίφος, που άκτινοβολούν κρμασμένα στον τοίχο, και άναστανάξει μέσα του :

"Αχ! τι εύτυχισμένα που είνε τά βασιλόπουλα! "Εχουν παλάτια για να κατοικούν και κήπους απέραντους για να διασκεδάζουν. "Αρχόντες και δούλοι σλόδουν έμπρός των και τρέχουν να τά υπηρέτησουν. Η έπιθυμία των είνε διαταγή, τό όνειρόν των πραγματικότητα.

"Κάθε βήμα, που κάμνουν, κάμνει την γήν και τρέμει' πέφτουν κεφάλια, άμα σηκώσουν τό δακτυλάκι των. "Ενα δάκρυ από τά μάτια των, και ή γή καρποφορεί' ένα χαμόγελο από τό στόμα των, και λαμπαί τό βασιλείον!

"Εύτυχισμένα, και τρισευτυχισμένοι ο μαθητής μου, τό βασιλόπουλο, ο Νίος! Στα τρυφερά χεράκια του, που έτρυφάρωσαν από τά χάρια, κρατεί την

δέξαν και τά πλούτη, και λαός όλοκληρος τρέμει έμπρός του, εις ένα ζάρωμ των φρυδιών του...

Η θλιμμένη όμως ματιά του Νί-νου δεν άντιφεγγίει ούτε τά υπερήφανα βασιλικά άρματα, ούτε τά χελιδόνια που χοροπητέον απόμακρα. Τό βασιλόπουλο στενοχωριέται, και, χωρίς να πολυπροσέχη εις τό μάθημα, άκουει τό κελιάδημα, που κελαδούν τά σπουργιτάκια. Και άναστανάξει μέσα του :

"Εύτυχισμένα τά σπουργιτάκια του κήπου! Δεν σέρνουν όπισω την ένόχλητην ούρά των αυλικών και δούλων! Κανένας σοφολογιώτατος διδάσκαλος δεν τά βάσει να μάθουν, μέσα σε άσχημα χονδρά βιβλία, πως πρέπει να κυβερνούν τούς όρούς των.

"Γι' αυτά, και μόνον γ' αυτά, ή άνοιξις δευδέγεται: τον χειμώνα, και τό καλοκαίρι την άνοιξη. Διά των είνε τά ρόδινα του άνθοκίπου μου, δικά των τά κεράσια των ύποστειτιών μου, δεκά των τά φύγυλα από τά μεγάλα μου συμπόσια.

"Εύτυχισμένα και τρισευτυχισμένα τά σπουργιτάκια του κήπου! Δεν έχουν στέμμα και σκήπτρον, έχουν όμως αυτοπόδ δεν χαρίζει ο Θεός εις τά βασιλόπουλα : ζούν έλευθερα και χωρίς καμμιή σκοτούρα και φροντίδα!

"Ω δάσκαλε ασυλλόγιστε και βασιλόπουλο αστόχαστο! σάς λυπόυμαι με όλη την καρδιά μου, διότι συλλογίζεσθε και στοχαζεσθε τρελλά πράγματα κ' οι δύο σας.

"Αφού είνε τόσο σοφός, κήρ Σόφων, — αφού έχεις βασιλόπουλό μου, τόσο χονδρά βιβλία στα ράφια της βιβλιοθήκης σου, γιατί δεν τ' άνοιγετε να προσθήτε από αυτά την σοφίαν που περιέχουν;

"Εγώ λοιπόν πρέπει να σας ένθυμίσω την σοφίαν των άρχαιων, και να σας βάλλω να μελετήσετε τά λόγια του παλαιού "Ατίνου ποιητού, του "Ορατίου;

"Τό όκνηρό βράδι ήθελε να φορέσ η την σελλα, και τό άλογο να τραβίχ τό αλέτρι' άν θέλετε την γνώμη μου, συμβουλεύω και τά δυο να κάμνουν πρόθυμα τό έργον, διά τό όποϊον είνε πιασμένα."

(Μίμησις) ΚΙΜΩΝ ΑΚΚΙΑΣ.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ο μικρός Νίκος διηγείται τούς άδλους του : —"Αμή τί νομίζετε; Προχθές που ελύγαε βάλλη στοιχημα με τό Νότη ποιός θα τρέξη πιο γρήγορα, να, τότε αυτός έτρεχε μπροστά, τότε εγώ από πίσω.

"Βοτάλη από του "Αμμήτρου Γελωτοποιού.

Εις τό σπίτι έλήφθη τηλεγράφημα του άπόντος πατρός, διά του όποϊου άνήγγελλε την προσεχή άφιξίν του.

Και ή μικρά Φωφή :

—Καλέ μήν πιστεύη, μαμά! Δεν είνε αυτά τά γραμμάτια του μπαμπά!

"Βοτάλη από του "Ονειροκόλου της Δέξης.

Η ΠΡΟΘΕΣΜΙΑ

των έγγραφών και των άνανεώσεων με δικαίωμα Λαχείου και Μετοχής δωρεάν, παρατάθη μέχρι της

15 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1906

και τούτο διά να συμπεριληφθούν εντός της προθεσμίας και οι ήμεροι των δωρεών, κατά τās όποιās, ένεκα των δώρων των γονέων και των συγγενών, διευκολύνεται ή έγγραφη ή άνανεώσις. Μέχρι της στιγμής ταύτης, έδόθησαν δωρεάν

723 ΜΕΤΟΧΑΙ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ

ώστε θά δοθούν άκόμη, εις τούς πρώτοθυμότερους και ταχυτέρους, άλλαι 277.

ΑΛΛΗΘΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ.

Ο ΚΑΙΡΟΣ πριν γρήγορα και ά προθεσμίας έκπνεον πριν τά καταλάβετε... Δι' αυτό σας συνιστώ να ρίχνετε πάντοτε μίαν ματιάν εις την στήλην όπου γράφονται οι "Τρέχοντες Διαγωνισμοί" με τās προθεσμίας των, και να ένθυμώσετε πρό πάντων την 15 "Ιανουαρίου, την τελευταίαν προθεσίαν της έγγραφής και άνανεώσεως με δικαίωμα Λαχείου κτλ.

Ο αριθμός του Λαχείου σου ή της Μετοχής σου, Ρέα [Ε], δεν είνε ποτε είνε ποτε τίποτ άλλο από τον αριθμό των συνδρομητών μου. Ο αριθμός της Μετοχής που έδωσα πρό όλίγου είνε 723. Τούτο δεν σημαίνει ότι εγώ 723 μόνον συνδρομητής, άλλ' ότι εις τούσας μόνον έδόθησαν ως τώρα Μετοχάι. Πρέπει να προσθήσθε τούς εξαμήνους, τούς τριμήνους, τούς εν τώ μέσω του έτους έγγραφέντας πέφυα, τον όποιον δεν έληξεν άκόμη ή συνδρομή, τούς άγοραστάς, τούς λαμβάνοντας τό φύλλον διά Πρακτόρων ή "Ανταποκριτών, κτλ. κτλ. Αυτό δεν έχουν ούτε Λαχείον, ούτε Μετοχήν, και έπομένως ούτε αριθμόν. "Αλλ' είνε, και τώρα και πάντοτε, πολλοί, διπλάστοι και τριπλάστοι από τούς έγγραφόμενους εντός της προθεσμίας δι' έν έτος. Ο κύκλος μας λοιπόν είνε πολύ μεγαλύτερος απ' ό τι υπέθεσθε, — εύτυχώς!

Ο Πατριός "Αγγελιαφόρος [Ε] έγγραψθη διά της Διαπλάσεως με άλλον συνδρομητήν και τον έκαμε διά της άλληλογραφίας φίλον στενόν και εγκάρδιον, μολονότι ποτέ δεν τον είδε κατά πρόσωπον. Και μου γράφει : "Γιαούτα πράγματι μόνον ού βεβαίως παρέχεις δι' αυτό συλλογίζομαι πόσον στερονότα οι μη όντες συνδρομηταί σου, ή άναγνώσκοντες άλλα περιδικία ή και τό ίδιόν μας—προσθέτω εγώ—άλλά χωρίς να λαμβάνουν μέρος εις την κίνησιν.

Δεν είνε δά άνάγκη να άκούσθησθε "Ανθοδα Νούτης [Ε], αν ή Μετοχή σου είνε άκόμη άδικτος. "Ας ελπίσωμεν ότι ή φίλη σου εκείνη που σου ύπεσχέθη ναγόραση κουπόνι, αν εβαστάσθη και αυτή ένα άγοραστήν, θα τό κατορθώση, και τότε ή Μετοχή σου... θα θρηθή. "Οταν μετ' όλίγον θα δημοσιευθούν τ' αποτελέσματα του Διαγωνισμού "Εσπαθώματος του 1906, θα μου παραγγείλεις τί θέλεις να σου στείλω διά βραδείον.

Κολή άρχή λοιπόν, "Εσμεράδα [Ε], —είδες βέβαια ότι αυτό τό ψευδώνυμον σου ένέκρινε εις τό προηγούμενον φύλλον. — Την εύχην που μου ζητείς σου την έδωσα τώρα σόν "Αθηνά και χέρια κινεί, διά να μου γράψη, διά να λαμβάνης μέρος εις τούς Διαγωνισμούς, και διά να αναδειχθής, όπως δεν άφιβάλλω, εις τον κύκλον μας.

Αλλά του "Απείρου, [ΕΕ] διά την ώραϊαν πρώτην έπιστολήν. Ο διαταγμός σου διά

την γλώσσαν μάταιος, διότι γνωρίζεις άνέκαθεν ότι προτιμώ την άπληγ, την όμιλουμένην, και μέλιστα διά την "Αλληλογραφίαν μας. Σ' εύχαριστώ πολύ διά τās πρωτοπορευόντικας κάρτες, τās όποιās έμοίρασα εις όλον τό σπιτικόν. "Ενοια σου, κανείς δεν έλησμονήθη.

"Επί τή εύκαιρίαν αυτή, εύχαριστώ θερμότατα όλους όσους είχαν την ευγένειαν να μου στείλουν κάρτες διά την πρωτοχορονίαν. Είνε πάρα πολλοί και ο χώρος δεν μου έπιτρέπει να τούς αναφέρω.

Μικρά-μικρά και νόστιμα μου γράφει σήμερον ο Διέφορος "Αστός [ΕΕ]. Μεταξύ των άλλων παρατηρεί ότι ή "Αγκυρα της Σωτηρίας είνε ποτε να καυχάται ότι έφηρε τό πρώτον Έβσημον τό όποϊον έδωσα φέτος.

—Κυρία Διαπλάσις να τά ποιήμε; Πες τα! "Καλήν έσπερ' άρχόντισσα, αν είνε άριστός σου, Να τραγουδήσω σε με κ' εγώ στ' άρχοντικό σου.

Χριστός γεννάται σήμερον εν Βηθλεέμ τή πόλει. Πλήθος πολύ συνδρομητών φωνάζουν και λένε Δός μας καμπίσα Έβσημα, — κ' αν δεν τούς δώσης, κλαίνε.

Χρόνος πολλούς Γερούς καλούς Μέρες καλές ("Οχι κακές, Πά, πύ πύ, πύ!) Με Κυριακές Και τά λοιπά.

Αυτά είνε ένα κομματάκι, ένα μικρούτσικο κομματάκι, από τό έκτενή καί ένυπνότερα κλάματα του "Αμμήτρου Γελωτοποιού [ΕΕΕ]. Τι κρίμα που δεν έχω τόπον!

Ροδόγγρος Παριά, διάβασε με προσοχήν τον "Οδηγόν του Συνδρομητού. Εκεί θα ίδης πότε και πως στέλλονται Πνευματικά "Ασκήσεις προς δημοσίευσιν. Εκεί θα ίδης άκόμη ότι έργα συνδρομητών μου δεν δημοσιεύονται εις τό φύλλον. "Οσον διά τά Παιδικά Πνεύματα, εύχαρίστας, και τά περιμύνα.

Βέβαια, Νεράϊδα των "Αγράφων [Ε], μέ τέτραφα τούς όρους του "Αθρόου Βραδείου, διότι εξ ατίας των πολλών μας Διαγωνισμών, ένθυμώμε να καταντήση συχνόν και εύκολον, δηλαδή να χάση την αξίαν του. Τώρα θα είνε σπανιότερον, δυσκολότερον, και κατά συνέπειαν θα έχη μεγαλύτεραν αξίαν.

"Ο εβασίλευς των Λούστρων δεν είνε υποστηρικτής' άπλή αυταδιοραρία ή όποια έδημοσιεύθη όλόκληρος εις τό α' φύλλον. "Οποτε εις μάτην περιμένεις συνέχισιν.

Σε παραπέμπω, "Αντίβα Καρχηδόνη [Ε], εις την άπάντησιν του προηγούμενον φύλλον. "Οσον διά την ζωρότητα της "Αλληλογραφίας, δεν πρέπει πλέον να έχωμεν παράπονον. Τά έρετεινά ψευδώνυμα πλησιάζουν να γίνουν διακόσια. Και εμμεθα άκόμη εις την άρχην!

Σωστή διαδύλωσις έγινε την ήμεραν που έπηγεν εις τό Σχολεϊόν ή "Ελληνική "Ελευθερία [ΕΕΕ] με τό Σημά μου και με τά φυλλάδιά μου. Την περιεκύκλωσαν όλοι και ήρωχισαν να φωνάζουν, έως ότου επενέθη ο κ. Διευθυντής και τούς έούστησε και αυτός την Διαπλάσιν. "Ωραία και ζωρότατα μου τά περιγράφει ή "Ελληνική "Ελευθερία, κατενθουσιασμένη και διά τον νέον Διαγωνισμόν των Μικρών Μυστικών.

"Εσ' όπον, άγαπητή μου, είγα άπομακρονήν τρόπον τινά από σοφ, — μου γράφει ή Μαρουσία [Ε], — ένόμιεκα ότι κάτι μου έλειπε' άλλ' ήδη αισθάνομαι νέον πύρ εντός μου και άκράτητον έπιθυμίαν να διακριθώ, αν είνε δυνατόν, μεταξύ των συνδρομητών σου. "Εμπρός λοιπόν! τό στάδιον είνε άνοιχτόν! "Ακωνίς άλλος διαγωνισμός δεν θα κινήση τόσον τό ένδιαφέρον των συνδρομητών σου,

όσον ο νέος των Μικρών Μυστικών—με βεβαιώνει ο "Ονειροκόλος της Δέξης [ΕΕΕ]. Κ' εγώ αυτό νομίζω. Συνδρομηταί οι όποιοι ουδέποτε έλαβαν μέρος εις Διαγωνισμούς, μου γράφουν ότι εις αυτόν θα λάβου.

"Ωραίες έπιστολάς μου έγγραφον αυτήν την εβδομάδα και οι εξής: Παπαρούνα των "Αγρών [Ε], "Ελληνική Καρδιά [ΕΕ], Τολμηρός Θαλασσοπόρος [Ε], Γλυκιά "Ανάμνησις [ΕΕ] Γλυκό Φιλάκι [ΕΕΕ], Αϊθέριον Πλάσμα [ΕΕΕ], Δικηγόρος της Νεολοίας [ΕΕ], Δοκίμοσα των Σαλώνων [5Ε], Δουλοκόμματος Διγάδος [5Ε], "Αρης [ΕΕ], "Αγγελός του "Ελέους [ΕΕΕ] και Πιερωτόν "Ονειρον [ΕΕΕ].

"ΝΕΑ ΖΩΗ"

Είνε τό νέον "Ημερολόγιον του 1906, τό όποϊον έξέδωκεν ο καθήγητής του Πανεπιστημίου και έκτακτος συνεργάτης της Διαπλάσεως κ. Νικόλαος Ι. Χατζιδάκης. Είνε πραγματικώς κάτι τι ώριών και έντελώς νέον διά την "Ελλάδα τό κομμάτι αυτό βιβλίον με τον εύκολοπειδικόν και φιλολογικόν θησαυρόν των περιεχομένων του (τά όποία γνωρίζετε και εκ της "Αγγελίας του σάς έστειλα.) Σας τό συνιστώ θερμώς. Η άνάγνωσις του θα σας τέρψη άπειρώς, και συγχρόνως θα σας διδάξη πολλά, πάρα πολλά περίεργα και άφέλιμα πράγματα.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

Γράφουν μέχρι της 30 Νοεμβρίου 1906. "Οσα ψευδώνυμα ακολουθούσθαι από α, άνήκουν εις άγόρια και οσα ακολουθούσθαι από κ, άνήκουν εις κορίτσια.

Νέα Ψευδώνυμα : Μισοκακόμορος, α. (X + σ' εύχαριστώ πολύ, διότι και πριν γίνης συνδρομητής, υπήρξες αμυστικός υποστηρικτής και ένθερμος λάτρης της Διαπλάσεως) Είκοστή Πέμπτη Μαυρίου, α. (Ρ.Α.Ρ. ελπίζω ότι ή φίλια σου θ' άνανεούται πάντοτε) "Ελληνική "Ελευθερία, α. (χωρίς άρχικά) Λάτρις της Ψύσεως, κ. (Ζ.Γ.Α. εις τό ψηφοδέλιον να βάλης τό παλαιόν σου ψευδώνυμον) Σηπαϊόν το "Αφρικανός, α. (Δ.Ι.Β.) "Αναίθνητος Καρδιά, α. (Φ.Μ.) Ζιζάνιον "Ομορίας, α. (Ν.Μ.) Μοσθα της "Αστρονομίας, κ. (χωρίς άρχικά, και [Ε] διά την ώραϊαν έπιστολήν) Γλυκιά "Ανάμνησις, κ. (Κ.Π.) "Οραία Τουράλις, κ. "Εθνική Σημαία, α. (Α.Η.) και "Εθνικός "Υμνος, α. (Σ.Υ.)

"Αναγεώσεις Ψευδωνύμων: "Ανθοδα Νούτης, κ. Μαρουσία, κ. Ναυτοπαύλα του Μεσολογγίου, κ. "Ηρωϊκόν "Αρκάδι, α. "Ελληνικόν Γραμματισμόν, α. Φίλη των Ζώων, κ.

Παράπομα : Τό ψευδώνυμον Πιερωτόν "Αγγελιαφόρος, τό εγκρίθεν εις τό 4ον φύλλον, δεν άνήκει εις κορίτσι, ως κατά λάθος έσημειώθη με κ, άλλ' εις άγόρι.

Μικρά Μυστικά επιθυμούν γ' ανταλλάξουν : ο Διέφορος "Αστός με τον "Υμνον της "Ελευθερίας και Ρυολέτων—ή Γόνδολα της Βενετίας με τό "Αρροσθεραγωμένο Κύμα, Καρδία από Τήραν, Αίλην της "Ελλάδος, Γλυκό Φιλάκι και "Βαρονήν Νεφέλην—ο "Αγγελός του "Ελέους με την Δοκίμοσαν των Σαλώνων, Σιληρόν Παρελθόν, Θεόν της "Αγάπης και Κυρίαν Σπασφάστραν—ή Ροδόγγρος Παριά με την Νεράϊδα των "Αγράφων—ή Νεράϊδα των "Αγράφων με την "Αγκυρα της Σωτηρίας, "Ελικωνιάδα Παρθένου, Παλλάδα, Φίλημα Σιών και "Ελληνικήν Θεότητα—"Αντίβας ο Καρχηδόνης με την "Ελικωνιάδα Παρθένου, Γόνδολαν της Βενετίας, "Ομηροίδη Ψυχήν, "Αγγελον Πιερωτόν και Θησαυρόν του "Ατρείου—τό Πιερωτόν "Ονειρον με τον Ροδόσπαρροσθεραγωμένο "Ηρωα, Νηρηίδα του "Αλμυρού και Παλιάδα—ο "Ηρωα του Μεσο-

λόγιον με τὴν Μαργαρίταν τοῦ Ἄγγου, Μικρόν Δόκιμον καὶ Μελαγχολοῖν Ἀφροδίτην.—δ' Ἄγγελος Ἀδελφικὸς μετὰ τὸν Ἄγγελον Προστάτην, Ἄγγελος τοῦ Ἐλεύου, Ἐπιτομήν Νεφέλην καὶ Ἀγγελοῦ τῆς Ἑλλάδος.

Ἡ Διαπλάσις ἀσπάζεται τοὺς φίλους τῆς **Ναυτοπούλου** τοῦ **Μεσολογγίου** ([EE] διὰ τὰ χαριτωμένα κλάνα) **Μαρίαν Θ.Μ.** (ὁ θεὸς σου σὲ ἐνέγραψε διὰ τὸ ἔτος τοῦτο· ἀλλὰ πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς ἀκόμη 1 δρ. δι' ἀνανέωσιν τοῦ ψευδωνύμου σου· εἶμαι πολὺ εὐτυχής, διότι ἡ καλὴ σας διευθύντρια ἐδιέταξε νὰ αναγιγνώσκεται εἰς ἐπὶ τῆς τάξεως τὸ φύλλον μου.) **Ἑλληνικὸν Παῖδα** ([E] διὰ τὸ χριστουγεννιάτικον γράμμα) **Ρόδον τοῦ Χειμῶνος** (τὸ ὅποιον εἶνε ὁπῶ ἐτη συνδρομητῆς μου, καὶ τώρα μάλιστα ἀπεφάσισε νὰ λαμβάνῃ μέρος εἰς τοὺς διαγωνισμοὺς· κἀλλιο ἄργα παρὰ ποτέ) **Πιπίσκον Α.Χ.** (σ' εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἔσπεδάμα καὶ δι' ὅσα γράφεις· διὰ ψευδώνυμον πρέπει νὰ μοῦ στείλῃς 1 δραχμὴν καὶ νὰ ἐκλέξῃς ἐν ἀπὸ τὰ ψευδώνυμα ποῦ προτείνεις, διότι ὅλα εἶνε ὠραία καὶ ἐλεύθερα) **Δ.Γ.Σ.** (σ' εὐχαριστῶ θερμῶς δι' ὅσα γράφεις· τώρα περιμένω τὸ νέον σου ψευδώνυμον) **Γεώργιον Δ.Κ.** (ἔχει καλῶς πείθειμαι ἀφοῦ τὰ βεβαίως ἐπὶ λόγῳ τιμῆς καὶ ἀναγνωρίξεως τὴν ὑπογραφήν σου σοῦ λέγω ὅμως ὅτι ἡ ἀμφιβολία μου δὲν προήρχετο μόνον ἐκ τοῦ γραφικοῦ χαρακτῆρος, ἀλλὰ καὶ ἐκ τοῦ εἶδους τῶν Ἀσκήσεων, πολὺ διαφορετικῶν ἀπὸ αὐτάς ποῦ ἐστὲλες ἕως τώρα) **Σαρκῶ Ν.Κ.** (βεβαίως πρέπει ἐμεῖ θὰ στείλῃς τὸ τετραδίου, κατὰ τὰς ὁδηγίας τῆς προκηρύξεως· φροντίστε ὅμως πρῶτα νὰ πάρῃς ψευδώνυμον) **Σεντανυῖον Βαρωνιάτι** (ἔλαβα τὸ δελτάριον σου, ἀφοῦ ἐτυπώθη τὸ προηγούμενον φύλλον ὥστε...) **Ἄγγελος Ν.Π.** (μετὰ χαρᾶς· ἀλλὰ πρέπει νὰ ἀναγνώσῃς τὸ ψευδώνυμον σου ἢ νὰ πάρῃς ἄλλο) **Πηγάκιον Σιδάραγον** ([E], εὐχαριστῶ δι' ὅσα γράφεις) **Φίλημα Σπῆς** (ἐλπίστῳ) **Χριστόφορον Π.** (οἱ τόμοι 23 καὶ 24 τιμωρῶται φρ. 3,50, ἐνθὲ τὸ βραβεῖον σου εἶνε φρ. 2 ὥστε περιμένω νέαν παραγγελίαν μετὰ τὴν δημοσίευσιν τῶν ἀποτελεσμάτων) **Μιχαὴλ Τ.** (χωρὶς ψευδώνυμον δὲν ἐπιτρέπεται· καὶ τὸ δικαίωμα ψευδωνύμου εἶνε 1 φρ.) **Δακρυζόμενον Τριαντάφυλλο** ([EE], δυστυχῶς ἦτο πλέον ἄργα ὅταν ἔλαβα τὴν ἐπιστολήν σου· τὸ ψευδώνυμον εἶχε τυπωθῆ) **Ἰδιότροπον Σανθούλαν** ([EE] διὰ τὴν χαριτωμένην ἐπιστολήν· καὶ εἰς τὰς δύο ἐρωτήσεις σου ἀποκρίτω καί) **Φίλην τῶν Ζωῶν** ([E], ἡ ὁποία μοῦ γράφει ἀπὸ τὸ Κλίρον· τί χαρὰ ἂν εἰς τὸν γυρισμὸν περᾶσι ἀπὸ ἐδῶ καὶ ἔλθῃ εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ τὴν γυρίσω!) **Παν. Μεγ.** (ἀντικατάστασις βραβείων δὲν γίνεται· δηλαδή, ἐκτὸς τῶν τόμων, δὲν δύναται νὰ ζητήσῃς τίποτε ἄλλο· λυποῦμαι ποῦ δὲν ἐμπροσθ, ἀλλεῖψαι ψευδωνύμου, νὰ κληθῶς εἰς τὴν ὠραίαν σου ἐπιστολήν) **Ριγολέττον**, κτλ. κτλ.

Εἰς ὅσας ἐπιστολάς ἔλαβα μετὰ τὴν 2 Ἰανουαρίου, ἀπαντήσω εἰς τὸ προσεχές.

Ἐξεδόθη σήμερον :

ΝΙΚΟΛΑΟΥ ΚΑΤΖΙΑΚΗ
καθηγητοῦ τοῦ Πανεπιστημίου **ΝΕΑ ΖΩΗ**
ΕΤΗΣΙΟΝ ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΩΝ ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΩΝ
ΛΟΓΟΤΕΧΝΙΚΟΝ ΚΑΙ ΕΓΚΥΚΛΟΠΑΙΔΙΚΟΝ

Εἰκόνες 40, σελ. 272, ἐπὶ ἀρίστου χάρτου.
Τιμᾶται ἀδελ. δρ. 4, δεμ. δρ. 5 (διὰ τὰ
Ἐξωτερικὸν φρ. χρ. 4, δεμ. φρ. χρ. 5.)

**Εἰς τὰ κυριώτερα Βιβλιοπωλεῖα
Καὶ εἰς τὸ Γραφεῖον τῆς «Διαπλάσεως»**

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Αἱ λύσεις ἔδεικται μέχρι τῆς 14 Φεβρουαρίου
[Ὁ γράψας τὸν λύσαν, ἐπὶ τοῦ ἁπλοῦ δέον νὰ γράσῃσι τὰς λύσεις τῶν οἱ διαγωνιζόμενοι, περικλείει ἐν τῷ Γραφεῖῳ μας εἰς φακέλους, ἐν ἑκαστῷ περιέχον 20 φύλλα καὶ τιμᾶται φρ. 1.]

61. Δεξιόγριφος.

Θὰ μ' εὐρῃς, φίλε, ἐστὶ πτηνὰ
Κι' ἂν μεγαλώσῃς τὴν οὐρὰ μου
Μ' ἀντωνομία γνωστή,
Τότε νὰ φάξῃς ἐστὶ ὄρνικτά
Γιὰ ναύρης ποῖο ν' εἶ τ' ὄνομά μου
Εἰς τὴ στιγμὴ!

62. Τετραπλοῦς στοιχειόγριφος.

Ἀπέρακτον, ὦ λύτα μου, ἐπὶ τῆς κλίτης κεῖμαι.
Μ' ἐν γράμμῳ ὀλιγώτερον, ἄρχαία πόλις εἶμαι.
Καὶ ταύτης δὲ τῆς πόλεως ἐν γράμμῳ ἂν
[ἀπαρέστης,
Ἀκρόπολις διάσημον εὐδὲς θάποτελέσῃς.
Ἄν τώρα τὸ κεφάλι τῆς ἀλλάξης, θὰ εἶδῃς
Ὅτι συγγένει κἀλοῖμα καθίσταται τῆς γῆς.
Καὶ τέλος περισσώτερον ἐν γράμμῳ εἰν δώσῃς,
Χωρὶς αὐτὸ ἂν ἐνδουλῆς ἀφύκτως θὰ κρώσῃς.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ὀδῆου τοῦ Μονασπέρου

63. Ἀναγραμματισμός.

Τὸ σπείδιον σου ὄταν κτίσῃς
Θὰ μὲ χρησιμοποίησῃς
— Καὶ σχεδὸν εἰς κάθε μέρος
ὡς σπουδαῖον ὕλικόν.
Τώρα, εἰν μ' ἀνακατέψῃς,
Εἰς τοὺς νέους μὴ με γυρέψῃς,
Διότι εἶμαι μᾶλλον γέρος.
Καὶ ἔμπνευσε σεβασμῶ.

64. Κενυρμένον καὶ ἀντεστραμμένον ἔξάγγονον.

- *** 1.—Ἢλθα νὰ δρέψω ρόδα.
- **** 2.—Τὰ Ψαρά ἀνέδειξαν ἡρωας.
- ***** 3.—Ἐν Κίνα θανατώνεται ὁ κόκκων τὴν κοσιδαὶν του.
- **** 4.—Παίζει κιάρα, ψάλλει ἡ Σάρα.
- 5.—Ὁ Ἴανὸς ἦτο θεὸς τῶν Ῥωμαίων.

65. Ἐπιγραφή.

Φ Ψ
Ι Ε Ο Ν
Δ Ο Ρ Ο
Υ Χ

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς ἐπιγραφῆς ταύτης.
Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μουσουργοῦ

66—70. Φωνηεντόγριφος.

Αἱ ἐνὸς καὶ τοῦ αὐτοῦ φωνηέντος, ὡσαυθόποτε φοράς ἐπαναλαμβανόμενον, καὶ διὰ τῶν κάτωθι συμφώνων, ὧν ἡ τάξις εἰς ἑαστον συμφῶν δύναται νὰ μεταβληθῇ, σχημάτισε πέντε λέξεις:

ορκ - σλατ - τρω - μυκ - μυμ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Γαλιανολέου Κόματος

71—75. Μαγικὸς ἀριθμὸς.

Τῇ ἀνταλλαγῇ δύο γραμμάτων ἐκάστης τῶν κάτωθι λέξεων, δι' ἐνὸς ἀριθμοῦ, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν ἄλλαι τῶσαι λέξεις:

Ἰκαρος, ἄσπυτος, λείκη, ὕδωρ, ὄμιος.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐσθηθοδέρμου

76. Ποικίλη Συλλαβικὴ Ἀνδροστιχίς.

Ἡ πρώτη συλλαβὴ τῆς πρώτης τῶν ζητούμενων λέξεων, ἡ δευτέρα τῆς δευτέρας καὶ οὕτω καθέτης, σχηματίζουν νῆσον εὐρωπαϊκῆν:
1, Δημητριακόν. 2, Περιήρημος ἵππος. 3, Ὀφίς. 4, Πνεῦμα.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἐπαινίου τῆς Ἀγγλίας

77. Ἑλληποσύμφωνον.

ερ - αἰ - ω - εω - οα

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Μάρτυρος τῆς Ἐλευθερίας

78. Γρίφος.

βελ
Α Η βελ ΣΥ βελ τι; ὦ!
βελ βελ βελ

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀνδρέου Ἀνδρίου

ΛΥΣΕΙΣ

Τῶν Πνευματικῶν Ἀσκήσεω τοῦ φύλλον 46

515. Καστορία (κάστωρ, λα.) — 516. Καλάμαι (καλά μαι.) — 517. Τὸ χαρτί, τὰ γράμματα, ὁ γραμματισμένος.

518. ΒΕΝΕΤΙΑ	519. ΠΗΡΑ (ἦπαρ)
Ε Α Ε Κ	Η Μ Α Ρ (ῥήμα)
Ν Α Θ Λ Λ Ι Α	Ρ Α Μ Α (ἄσμα)
Ε Α Α Ρ	Α Ρ Α Ψ (Ψαρά)
Τ Ε Λ Λ Α Μ Ω Ν	
Ι Ι Ο Α	520. — 523. 1, Ζεὺς (ΣΥ ΕΖευξες) 2, Ἦρα (ἌΡΗΣ...)
Α Κ Α Ρ Α Ν	3, Πᾶν (κακολογία) 4, Ἀθηνά (ΑΝ Η ΘΑΛεια...)

Χοῦσα τὸν ὀδοιπόρον φαίνεται δὲ ὅπως ἀπέναντι, εἴν ἡ Εἰκὼν ἀναστραφῆ.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Ἀνταλλάσω ταχυδρομικὰ δελτάρια· τὸ γραμματόσημον ἐπὶ τῆς εἰκόνας.
Gabriel D. Grimanis.
Mételin, (Turquie) (5'—12).

Επανερχόμενος εἰς φίλον κύκλον χαίρετῶ φίλας καὶ φίλους καὶ ἐπαναλαμβάνων διακοπέσαν ἀλληλογραφίαν καὶ ἀνταλλαγὴν Μ. Μυστικῶν.—Ἐκπαράξω βραβεῖαν εἰγνωμοσύνην καὶ μωρίας εὐχαριστίας φιλοτάτων Ἰαπωνικῶ Χουσανθίμω δι' ἀληθῆς κολακευτικῆν βραβεῖον τετραδίου μου ἦν ἀτυχῶς μόλις σήμερον ἔμαθον.—Ἐπιθρομὴ νὰ μὲν ψευδώνυμον Ἄδος Μαρίας Παπαγιάννη—Σίφνου—δι' ἀνταλλαγῆς Μ. Μυστικῶν.—Ζητῶ σαφέστεραν διδόναν φιλην Διοσκουρίδος Πηγῆς.—Χαιρετῶ ἀγαπητὸν Φίλημα Σπῆς καὶ Σερβάναν τοῦ Σοῦμπερ.—
Φρά-Διάβολος. (5'—13)

Η λλοξὰ ψευδώνυμον. Βραβεῖον τὰ Μ. Μυστικὰ τῆς Διακοπείσης Ἀσκακιάδος.—Ἐνδοξον Μεσολογγίον. (5'—14)

Φωτογραφικὰ μηχαναὶ ἀπὸ 12 δρ. καὶ ἄνω. Εἰς τὰς ἐπαρχίας ἐλεύθεραι πηλών. Παρακαταθήκη ἐν Πειραιεῖ, ὁδὸς Ἰψηλάντου 170. (5'—15)